

VARGHA BÁLINT

A menedzserjárás fiziognómiájáról

Bevettem magam a belvárosba
Gyakorolni a menedzserjárást
Gyakorolni a Daniel Craig-járást
Ami fent van a Youtube-on
És nem bántam meg

Reccsennek izmaim a sarkokon
Minden lépésemmel oda egy cipő
Oda egy, ide egy járókelő
Ahogyan nyekkenve fordulok

Ahogy meg gúvadok tárgyakra
Menten lángra kapnak, ha több
Másodpercre rajtuk felejttem tekintetem.

Máskor bosszantó nyűgjeim:
Agresszív futárok, terpesztő cigányok, túl lassú öregek
Túl széles párok, túl gyors vénkisasszonyok, most
Megszelídülten koppannak mellkasomról
Le

Fényesedik a zakóm, hajtókámról leválnak a turbulenciák
Tudnod kell, ez így van rendjén
Amikor ilyes határozottsággal rovádik egy pálya
Mint az enyém.

Ezen a belvárosi sétán az is eszembe jut, hogy hajam pedig
Sokakat a lángoló szavannára emlékeztet.

Én nem tudom. Hiába, vagy nemhiába,
De a menedzserjárás
Tényleg kihozza a menedzsert az emberből.
A legjobbat az emberből.
Az embert az emberből.
Újraindítanék egy halódó projektet
Csapatot építenék, vagy leépítenék
És bármilyen intézkedést jelentenék be
Jól jelenteném
Csak hagyjatok engem így járkálni, legyetek szívesek.

Árnyékoló

Te vagy az egyik legeredményesebb árnyékoló, mondta Peti az új barátnőjének, miközben a kutyaszart (kutyagumi?) markolta össze, egy nem teljesen nem áteresztő nejlonzacskóval. Nem vásárolt speciálisan erre a célra készített zacskócskákat, és a kukákra kihelyezett rollnikról sem tépett soha, valamint a Sparból sem markolt el extra mennyiségű kifliszacskót. Nem zavarta, hogy nem valósul meg a totális elszigetelés, azok a zacskók, amelyek otthon voltak, a zacskót tartó zacskóban éppen megfeleltek erre a célra (gondolta, vagy tényleg megfeleltek), az apróbb, szabad szemmel alig látható lyukakat leszámítva. Az új barátnő csilingelő kacajjal lépett oldalra, hogy utat engedjen a tompa nátriumfénynek. Petinek végre lehetősége nyílt beazonosítani a platán tövében a megfelelő kutyaszart, és hozzámarkolni a hozzátartozó, vagy nem teljesen hozzátartozó maradékot. Az Orlay utca félhomályos ködjébe burkolózva suhantam el mellettük. Igazán irigy voltam arra a boldog pillanatra. Hogyan szerezhetnék belőle magamnak? Hát megírom, mint mások a pity-pangot. Egy dolog aggasztott csak hazafelé menet, az, ami minden író gondja, ha ilyen témához fog. Miként lehet a modorosság és közönségesség Szküllái és Karübdiszei között elnavigálni a mondatot, a megfelelő regisztert megtalálva megnevezni a kutyaszart, hogy ne nyomja agyon a történet többi részét? És mit tegyek föl a szereplőkről? Elég csak, ha neveikkel jelzem légies könnyűségüket, súlyos konkrétságukat, vagy le kell írni az egész azt napjukat felkeléstől lefekvésig, tanulmányi előrehaladásukat az egyetemen (egyetemisták ritka esetben kutyatartók, hacsak szüleikkel lakó fővárosiak, és így máris érdektelenek), vesződéseiket a tanulmányi előadással, a téli vizsgaidőszak vizsgára jelentkezésével kapcsolatos kisebb megvesztegetés történetét (de hiszen már minden az *online térben* zajlik, nem cserélnek gazdát konyakos meggyek) a vad csütörtöki bulit, a cigiszagú kabátot, jbl charge a szabadság-szobor tövében, menekülés a kertészeti kollégiumának ablakából, hajnalok lelkiismeret nélkül, a megcsalás által megnemesült másnapos lélek üdvösségre kész tisztasága, elpusztíthatatlan acélok, elveszett bicikli, amit mégis inkább elloptak és visszavásároltak, Vásáry Tamás gyök kettővel caplat a Citadella felé, válltáskájában kefirszagú kották...

Kisvártatva.

Mindig gondot okozott, hogy én most valamennyi reszelt sajtot akarok, és azért reszelek, vagy le akarom reszelni azt a sajtot, ami a kezemben van. Melyik a valódi céloom? Gondolkodás nélkül keverek magamnak egy bejglis fehérjeport. A kádban iszom meg. Írás közben dagadnak az izmaim, diktálás közben dagadnak torkomon az erek. Peti meg a kutyája. Peti meg a kutyája, meg a barátnője. Értsd, ahogy. Nem tehetnek róla, hogy ilyen jó napot szereztek.

